

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 972 ²	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἰω. 20,19-31) 12 Μαΐου 2013 (2003)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἔνα σπουδαιότατο εὐαγγέλιο

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀντίπασχα ἢ τοῦ Θωμᾶ. Σχετικὴ εἶνε καὶ ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ποὺ ἀκούσθηκε (Ἰω. 20,19-31). Τὸ εὐαγγέλιο αὐτὸ εἶνε σπουδαιότατο. Τὰ λόγια ποὺ εἶπε ὁ ἀναστὰς Κύριος κατὰ τὴν ἐμφάνισί του μὲ τὸ Θωμᾶ ἀφοροῦν ὄχι μόνο τοὺς μαθητὰς, ἀλλὰ κάθε ἄνθρωπο, σὲ ὅποιον οἰοῦνται χρόνον καὶ τόπον καὶ ἂν ζῆ. Διότι ὅσο κι ἂν προοδεύσῃ τεχνικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς, μέσα στὰ βᾶθη τῆς ὑπάρξεώς του ἔχει κάποιον δρᾶμα. Ζῆ τὸ αἶσθημα τῆς ἐνοχῆς ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἁμαρτία. **Θά ἔπρεπε τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο νὰ τ' ἀκούσῃ ὅλος ὁ κόσμος.**

Τί λέει; Ὅτι οἱ μαθηταὶ ἦταν κλεισμένοι μέσα σ' ἓνα σπίτι καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ 'κεῖ, οὔτε κἂν τὰ παράθυρα ν' ἀνοίξουν, «διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων», γιὰτὶ φοβοῦνταν τοὺς Ἰουδαίους (ἔ.ἀ. 20,19). Ἄλλ' αὐτὸ δὲν συμβαίνει καὶ σήμερα; Τὰ ἔθνη, μικρὰ καὶ μεγάλα, εἶνε κλεισμένα στὸν χῶρον τους καὶ φοβοῦνται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. **Φόβος κυριαρχεῖ.** Ἀγωνία καὶ ἀγχος πνίγει τὸν κόσμον, μήπως ἀπὸ κάποιον διαβολικὸν λάθος πέσῃ φωτιὰ πυρηνικῆς ἐνεργείας.

- Πόσο εὐτυχῆς θὰ ἦταν ὁ **παραγμένος κόσμος**, ἐὰν μέσα στὰ διεθνή συνέδρια, ποὺ μαζεύονται οἱ μεγάλοι καὶ σπάζουν τὰ κεφάλια τους νὰ βροῦν λύσι στὰ προβλήματα Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, καλοῦσαν τὸ Χριστό! Ὅπως τότε «ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον» τῶν φοβισμένων μαθητῶν (ἔ.ἀ.), ἔτσι θὰ ἐρχόταν πάλι, γιὰ νὰ πῆ τῆ λέξι ποὺ ἀκούσαμε σήμερα, «*Εἰρήνη ὑμῖν*» (ἔ.ἀ.), καὶ νὰ προσφέρῃ τὸ πολυτιμότερον δῶρον, τὴν **εἰρήνην**. Διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ εἰρήνη καὶ δίδει τὴν εἰρήνην. Πρέπει ὅμως ὁ καθένας καὶ ὅλοι νὰ εἴμαστε ἄξιοι γιὰ νὰ λάβουμε τὸ ἀνεκτίμητον αὐτὸ δῶρον.
- Μέσα στὸν παραγμένο κόσμον, τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο θὰ ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούσουν ἰδίως

ὅλοι οἱ **ἄπιστοι καὶ ὀλιγόπιστοι**, οἱ διανοούμενοι καὶ ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς μας, αὐτοὶ ποὺ ζητοῦν πειστήρια καὶ ἀποδείξεις σὰν τὸ Θωμᾶ. Τέτοιος ἦταν καὶ αὐτός. Ἐπὶ μία ἑβδομάδα εἶχε μεγάλα ἐρωτηματικά, ἐκυμαίνετο μεταξὺ πίστεως καὶ ἀπιστίας. Ἀμφέβαλλε ἂν ἀναστήθῃκε ὁ Χριστὸς. Ἄλλ' ὁ Κύριος δὲν τὸν ἔδωξε, δὲν τὸν ἀπεδοκίμασε, δὲν ἀπέκλεισε τὴν ἔρευνα. Εἰδικῶς γι' αὐτὸν ἐμφανίσθηκε, τὸν κάλεσε καὶ τοῦ εἶπε· Παιδί μου, ἀμφιβάλεις; ἔλα νὰ ἐρευνησῇς· ἄγγιξε μὲ τὸ δάχτυλό σου στὴν πληγὴν μου καὶ θὰ πεισθῇς ὅτι εἶμαι ἐγώ. Καὶ πράγματι ὁ Θωμᾶς, ποὺ ἔλεγε «Δὲν θὰ πιστέψω ποτέ ἂν δὲν τὸν δῶ», μετὰ τὴν αὐτοψία ποὺ ἔκανε ὁ ἴδιος, ὡμολόγησε τὴν πίστιν του· μιὰ πίστιν ὄχι τυφλή, ἀλλὰ τεκμηριωμένη μὲ ντοκουμέντα καὶ ἀποδείξεις.

Καὶ τώρα ὑπάρχουν Θωμᾶδες. Αὐτοὶ ἐορτάζουν σήμερα. Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ εἶνε **ἡμέρα τῶν Θωμάδων**, τῶν δυσπίστων καὶ ἀπίστων. Αὐτοὺς καλεῖ σήμερα ὁ Χριστὸς καὶ τοὺς λέει· Ἐλάτε, παιδιά μου, ἐσεῖς ποὺ ἀμφιβάλτετε γιὰ μένα· ἐλάτε κοντά μου, ψηλαφήστε με, ψάξτε, ἐρευνηστε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ μιὰ καὶ δυὸ καὶ τρεῖς καὶ πολλὰς φορές· καὶ μετὰ τὴν ἔρευνα θὰ πεισθῆτε.

- Θά ἔπρεπε ἀκόμη τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιον νὰ τ' ἀκούσουν – ποιοί; Νὰ τ' ἀκούσῃ ὁ **Ἄρειος**. Μὰ πέθανε, θὰ πῆτε. Δυστυχῶς ὁ Ἄρειος δὲν πέθανε· στὴς μέρες μας παρουσιάστηκαν τὰ ἐγγόνια καὶ τρισέγγονά του, οἱ πράκτορες τοῦ Μπρούκλιν, μὲ ἄλλα λόγια οἱ **χιλιασταί**, ποὺ συγγενεύουν μὲ τὸν Ἄρειον· γιὰτὶ ὅ,τι ἔλεγε ἐκεῖνος λένε κι αὐτοί. Αὐτοὶ παίρνουν μιὰ γομολάστιχα καὶ σβῆνουν μέσα ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. Ἄς ἀκούσουν ὅμως σήμερα τὸ Θωμᾶ, ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ Χριστό, τὸν εἶδε, τὸν ἄγγιξε, τὸν ψηλάφησε, καὶ λέει· «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (ἔ.ἀ. 20,28). Κι ὅταν ἓνας ἄπιστος Θωμᾶς

ὁμολογῆ σήμερα μὲ ὄλη του τὴν πεποιθήσι «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου», ποιός εἶσαι σύ, κύριε χιλιαστά, πού ἀρνεῖσαι τὸ δόγμα τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ;

● Τέλος τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο θά ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούσουν καὶ κάποιοι ἄλλοι αἰρετικοί, **οἱ προτεστάντες ἢ εὐαγγελικοί**. Αὐτοὶ παίρνουν ἄλλη γομολάστιχα τοῦ διαβόλου καὶ σβήνουν τὴν ἱερωσύνη. Οὔτε ἱερατεῖο, οὔτε παπᾶ, οὔτε μυστήρια, τίποτε δὲν παραδέχονται. Καθένας τους θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του παπᾶ. Ἀλλὰ κοντὰ σ' αὐτοὺς ἄς τ' ἀκούσουν καὶ **ὠρισμένοι ὀρθόδοξοι** πού, ἐνῶ παραδέχονται ἱερωσύνη, ἐν τούτοις στὸ ἱερατεῖο δὲν δείχνουν τὸν πρέποντα σεβασμό.

“Ὅλοι αὐτοὶ ἄς ἀκούσουν τί λέει τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο. Ἀπ' ὅλα τὰ λόγια του τὰ σπουδαιότερα εἶνε αὐτά: «*Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινων ἀφήτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται*» (ἐ.ἀ. 20, 23). Τί σημαίνουν αὐτά; “Ὅτι σήμερα, πρὶν φύγη στοὺς οὐρανοὺς, **ὁ Χριστὸς παραδίδει τὴν ἐξουσία του**. Ποῦ τὴν παραδίδει; Σὲ ὅλους; “Ὅχι. Σὲ ποιούς; Στους μαθητάς. Κι ὅταν πεθάνουν αὐτοί, ποῦ; Στους διαδόχους των. Καὶ οἱ διάδοχοι στοὺς διαδόχους των. Αὐτὴ εἶνε ἡ λεγομένη **ἀποστολικὴ διαδοχὴ**. Καὶ ἔτσι μιὰ χρυσοῦ ἀλυσίδα, ἡ ἱερατικὴ ἐξουσία, ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ φθάνει μέχρι σ' ἐμᾶς, μέχρι τὸν τελευταῖο σημερινὸ ἱερέα. «*Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον...*» ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια στηρίζεται **ἡ ἱερατικὴ ἐξουσία**.

Ναί, ἀγαπητοί μου· αὐτὸς ὁ παπᾶς μὲ τὸ σχισμένο ράσο, αὐτὸς ὁ ἀγράμματος πού τὸν κοροϊδεύουν οἱ δῆθεν ἐπιστήμονες, αὐτός, ὅταν φορῆ τὸ πετραχήλι καὶ ἱεουργῆ, δὲν εἶνε πλέον ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα ἄνθρωπος, ὁ Ἀντώνης, ὁ Κώστας, ὁ Γιάννης. Τὴν ὥρα ἐκείνη κρατᾶει τὰ κλειδιά τοῦ οὐρανοῦ, πού δὲν τὰ ἔχει κανένας ἄλλος. «*Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινων ἀφήτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς...*» ὁποίους συγχωρεῖτε ἐσεῖς, συγχωρῶ κ' ἐγώ. Τὴν ἐξουσία αὐτὴ ὁ ἀναστάς Χριστὸς δὲν τὴν ἔδωσε οὔτε σὲ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους. Τὴν ἔδωσε στοὺς ἱερεῖς. Καὶ οἱ ἱερεῖς τὴν ἀσκοῦν ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Ναί· τὴν ὥρα πού ὁ ἀμαρτωλὸς γονατίζει μὲ δάκρυα μπροστὰ στὸν πνευματικὸ πατέρα, εἶνε τότε μπροστὰ στὸ Χριστό, καὶ ὁ ἱερεὺς ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ τοῦ λέει: «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου*» (Ματθ. 9,2. Μάρκ. 2,5). Ἀλλὰ δὲν εἶπα τίποτα. **Τὸ ὕψος τῆς ἱερωσύνης** φαίνεται στὴ θεία λειτουργία. Ἔχετε πίστι; Τί εἶνε πάνω στὴν ἀγία τράπεζα; Ψωμί καὶ κρα-

σί. Ποιός θὰ κἀνὴ τὸ ψωμὶ σῶμα Χριστοῦ καὶ τὸ κρασί αἷμα Χριστοῦ; Χιλιάδες λαϊκοὶ νὰ μαζευτοῦν, ὅλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἀγγελοι νὰ μαζευτοῦν, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τὸ μυστήριον αὐτό. “Ενας παπᾶς ἔχει αὐτὸ τὸ χάρισμα – ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων!

Γι' αὐτὸ κάποιος ἅγιος εἶπε: Ἄν συναντήσης ἕναν **ἄγγελο** καὶ ἕνα **παπᾶ**, νὰ χαιρετίσης πρῶτα τὸν παπᾶ· νὰ φιλήσης πρῶτα τὸ χέρι τοῦ παπᾶ, κ' ἔπειτα τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου. Γιατὶ στὸν ἱερέα ἔδωσε ἐξουσία μεγαλύτερη ὁ Χριστὸς ἀπ' ὅ,τι ἔδωσε στοὺς ἀγγέλους.

* * *

–“Ὡστε ὁ ῥασοφόρος εἶνε ἄγγελος; θὰ πῆς. Τότε πρέπει καὶ **νὰ ζῆ σὰν ἄγγελος**. “Ὁμως ὁ ἄλφα παπᾶς κάνει τοῦτο, ὁ βῆτα δεσπότης κάνει ἐκεῖνο... Νά γιατί ἐγὼ δὲν πατάω στὴν ἐκκλησία...

Ἀδελφέ μου, δὲν εἶμαι ὀπαδὸς τῆς συγκαλύψεως τῶν σφαλμάτων τοῦ κλήρου. Ἀντιθέτως· ζητῶ, **ἡ ἐκκλησία νὰ καθαριστῆ** ἀπὸ ὅ,τι σαπρὸ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν παλαιὰ της δόξα, τῶν πατέρων. Ἀλλ' ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ μέχρι τὸ σημεῖο νὰ λές, Ἐγὼ δὲν πατάω στὴν ἐκκλησία γιατί τάχα ὁ παπᾶς εἶνε ἀμαρτωλὸς –κ' ἐσὺ εἶσαι ἅγιος–, ὑπάρχει τεραστία ἀπόστασις. Ἀνθρωπέ μου· **ἡ λειτουργία**, ἢ τὴν κάνει ὁ πιὸ ἅγιος παπᾶς ἢ τὴν κάνει ὁ πιὸ ἀμαρτωλός, ἐφ' ὅσον εἶνε κανονικῶς χειροτονημένος, **ἔχει τὴν ἴδια δύναμι**. Μὴν ἔχεις καμμιὰ ἀμφιβολία.

“Ενας Χριστιανὸς ζύγιζε τοὺς παπᾶδες καὶ τοὺς εὔρισκε ὅλους σκάρτους. Κανένας δὲν ἦταν ἄξιος νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ καὶ νὰ τὸν κοινωνήσῃ αὐτόν. Περίμενε νὰ βρῆ παπᾶ πού νὰ ἔνε ἄγγελος καὶ ἀρχάγγελος. Μιὰ μέρα λοιπὸν βρέθηκε σ' ἕνα ἔρημο μέρος καὶ δίψασε. Βλέποντας ἐκεῖ ἕνα ρυάκι ἔσκυψε καὶ ἤπιε. –Τί ὠραῖο νερό! εἶπε· ἀπὸ ποῦ βγαίνει ἄραγε; Προχώρησε κ' ἔφθασε στὴν πηγή. Ἀλλ' ἐκεῖ τί νὰ δῆ· βρώμα καὶ δυσωδία. Μέσα στὴν πηγή ἦταν **ἕνα ψόφιο σκυλί** καὶ μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα του περνοῦσε τὸ νερό. –Τί ἔπαθα! εἶπε. Τότε παρουσιάστηκε ἄγγελος καὶ τοῦ λέει: –Τὸ νεράκι πού σὲ δρόσισε εἶνε ἡ Ὁρθοδοξία μας. Τὸ ψόφιο σκυλί εἶνε ὁ παπᾶς ὁ ἀμαρτωλός. Ἀλλὰ καὶ ψόφιο σκυλί νὰ ἔνε, ὁ ποταμὸς τῆς θείας χάριτος φθάνει σ' ἐσένα δι' αὐτοῦ.

Ἀγαπητοί μου! **Νὰ τιμοῦμε τὴν ἱερωσύνη**. Τιμώντας τὸν ἱερέα τιμοῦμε τὸ Χριστό· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**